

CAPITOLUL 1

Noi doi, și cu cățelul, trei

Eram tineri. Eram îndrăgostiți. Ne bucuram de primele luni sublime de căsnicie, când viața părea mai frumoasă ca niciodată.

Dar parcă nu puteam lăsa lucrurile așa.

Așa că într-o seară de ianuarie a anului 1991, după cincisprezece luni de mariaj, eu și soția mea am luat cina pe fugă și am plecat spre adresa pe care am găsit-o într-un anunț de mică publicitate din ziarul *Palm Beach Post*.

Nu știu sigur de ce făceam asta. În urmă cu câteva săptămâni, mă trezisem dis-de-dimineată și locul din pat de lângă mine era gol. M-am ridicat și am găsit-o pe Jenny, îmbrăcată în halat, așezată la masa de sticlă de pe veranda acoperită a căsuței noastre. Stătea aplecată asupra ziarului, cu un pix în mână.

Nu era nimic neobișnuit în această imagine. Asta pentru că *Palm Beach Post* nu era numai ziarul nostru local,

ci și sursa parțială a venitului nostru lunar. Eram un cuplu de jurnaliști. Jenny scria articole pentru rubrica de divertisment a ziarului *Palm Beach Post*, iar eu eram redactor de știri la un ziar concurent din zonă, *South Florida Sun-Sentinel*, cu sediul în Fort Lauderdale, la o oră distanță de casă. Ne începeam fiecare dimineață cufundați în lectura ziarelor, verificându-ne propriile articole și analizând concurența. Încercuiam, subliniam și însemnam cu pasiune.

Dar în dimineața aceea, Jenny nu stătea cu nasul în paginile de știri, ci în cele de mică publicitate. Când m-am apropiat, am văzut că încercuia cu fervoare anunțuri de la rubrica „Animale – Câini“.

— Ăă... am spus eu cu vocea mea de proaspăt soț care încearcă să pună piciorul în prag cu blândețe. Ar trebui să aflu ceva?

Nu mi-a răspuns.

— Jen-Jen?

— Planta, a spus ea într-un final, cu o urmă de dispare în voce.

— Planta? am întrebat eu.

— Planta aia tâmpită, a spus ea. Cea pe care am omorât-o noi.

„Cea pe care am omorât-o noi“? Nu voiam să insist pe chestia asta, dar, ca să se știe, se referea la planta cumpărată de *mine* și omorâtă de *ea*. I-am făcut o surpriză într-o seară și i-am adus o *dieffenbachia* mare și frumoasă, cu frunze verde-smarald bălțate cu bej.

— Cu ce ocazie? mă întrebuse ea atunci.

Dar nu era nicio ocazie. Îi cumpărasem planta doar ca s-o fac să spună: „Viața de femeie măritată e grozavă, ce să mai!“

I-a plăcut atât gestul, cât și planta, și mi-a mulțumit aruncându-și brațele în jurul gâtului meu și sărutându-mă pe buze. Apoi s-a apucat imediat de uciderea cadoului meu, ca o asasină cu sânge rece. Nu intenționat. De fapt, a omorât planta pentru că a îngrijit-o prea mult. Jenny nu le prea avea cu grădinăritul. Plecând de la premisa că toate ființele au nevoie de apă, dar uitând că au nevoie și de aer, s-a apucat să inunde zilnic ghiveciul plantei.

— Ai grijă să n-o îneci, am avertizat-o eu.

— Bine, a răspuns ea, apoi i-a mai turnat patru litri de apă.

Cu cât planta se ofilea mai tare, cu atât o uda mai abilit, până când s-a transformat într-un morman de frunze uscate.

M-am uitat la scheletul veștejit din ghiveciul de lângă fereastră și m-am gândit: „Doamne, bine că nu cred în semne de rău augur.“

Iar acum, din motive necunoscute, care nu aveau nimic de-a face cu logica, Jenny trecuse de la regnul vegetal la cel animal. Dacă omori o plantă, cumpără-ți un cățeluș. Da, bineînțeles că e logic să faci asta.

M-am uitat mai îndeaproape la ziarul din fața ei și am observat că un anunț îi atrăsese atenția. Desenase trei stele roșii în dreptul lui. Anunțul spunea: „Pui aurii de labrador, cu pedigree. Vaccinuri la zi. Puteți vedea părinții.“

— Bun, am zis eu, poți să-mi mai explici o dată care e legătura dintre plantă și cățel?

— Păi, a început ea, ridicându-și privirea spre mine. Am făcut tot ce-am putut și uite ce s-a întâmplat. Nu pot nici măcar să am grijă de o plantă idioată. Adică, cât de greu poate să fie? Tot ce trebuie să faci e s-o uzi.

Apoi a ajuns la adevărata problemă:

— Dacă nu pot nici măcar să am grijă de o plantă, cum o să pot să am grijă de un bebeluș?

Părea gata să izbucnească în plâns.

Problema cu bebelușul, cum o numeam eu, devenise o temă recurentă și din ce în ce mai prezentă în viața lui Jenny. Când ne-am cunoscut la redacția unui mic ziar din vestul orașului Michigan, Jenny abia terminase facultatea de câteva luni, iar viața de adult părea a fi o noțiune abstractă îndepărtată. Era primul loc de muncă de după facultate pentru amândoi. Mâncam multă pizza, beam multă bere și nici nu ne trecea prin cap că într-o zi n-o să mai fim tineri și singuri și n-o să ne mai îndopăm în neștire cu pizza și bere.

Dar anii au trecut. La scurt timp după ce începuserăm să ieșim împreună, diverse oportunități de angajare – și un program de un an de studii postuniversitare pentru mine – ne-au împins în direcții diferite de-a lungul estului Stateilor Unite. La început ne despărțea o oră cu mașina. Apoi trei. După care opt, apoi douăzeci și patru. Când am ajuns în sfârșit împreună în sudul Floridei și ne-am căsătorit, ea avea aproape treizeci de ani. Prietenele ei aveau deja copii. Corpul ei îi trimitea mesaje ciudate. Oportunitățile de a procrea, care până de curând păreau nenumărate, se diminuau încet-încet ca număr.

M-am aplecat spre ea, am îmbrățișat-o și am sărutat-o pe creștetul capului.

— E în ordine, i-am spus.

Dar trebuia să recunosc că problema era reală. Niciunul dintre noi nu avusese grijă de vreo ființă până atunci. Evident, în copilărie avuseserăm animale de companie, dar nu

despre asta era vorba. Mereu am știut că părinții noștri vor avea grijă de ele, nu le vor lăsa să moară. Amândoi știam că voiam să avem copii într-o zi, dar era oare vreunul dintre noi pregătit pentru responsabilitatea asta? Copiii sunt atât de... atât de... înspăimântători. Sunt neajutorați și fragili și arată de parcă s-ar putea sparge în bucăți dacă i-ai scăpa din brațe.

Un mic zâmbet a apărut pe fața lui Jenny.

— M-am gândit că mi-aș putea face mâna cu un cățel, a spus ea.

În timp ce conduceam prin întuneric, spre nord-vest, spre ieșirea din oraș, unde suburbiile West Palm Beach se pierd printre proprietăți rurale, mă gândeam la decizia de a aduce în casa noastră un câine. Era o responsabilitate uriașă, mai ales pentru doi oameni cu slujbe cu normă întreagă. Cu toate acestea, știam în ce ne băgam. Amândoi crescuserăm cu căței în casă și îi iubiserăm enorm de mult. Eu îl avusesem pe Sfântul Shaun, iar Jenny o avusesese pe Sfânta Winnie, un setter englez iubit de întreaga familie. Multe dintre cele mai fericite amintiri din copilăriile noastre îi includeau pe acești căței. Am urcat pe munți cu ei, am înotat cu ei, ne-am jucat cu ei, am intrat în buclucuri cu ei. Dacă Jenny și-ar fi dorit un câine doar pentru a-și îmbunătăți calitățile de părinte, aș fi încercat s-o conving să renunțe la idee și poate aș fi ajuns la un compromis oferindu-i un peștișor auriu drept animal de companie. Dar, după cum știam că ne dorim să avem copii cândva, știam la fel de bine amândoi că familia noastră n-ar putea fi completă fără un câine tolănit la picioarele

noastre. Când abia începuserăm să ieșim împreună, cu mult înainte să ne gândim vreodată la copii, petreceam ore întregi povestind despre animalele de companie avute în copilărie, despre cât de dor ne era de ele și despre cât de mult ne doream ca într-o bună zi – când urma să avem o casă pe care s-o numim a noastră și ceva stabilitate în viețile noastre – să avem din nou un cățel.

Acum le aveam pe amândouă. Eram împreună într-un loc pe care nu plănuiam să-l părăsim prea curând. Și aveam o casă pe care o puteam numi a noastră.

Era o căsuță perfectă, într-o curte perfectă de vreo mie de metri pătrați împrejmuită cu gard, numai bună pentru un câine. Și zona era tocmai potrivită, de asemenea, într-un cartier colorat din oraș, la mică distanță de Intra-coastal Waterway, canalul care separă West Palm Beach de vilele izolate din Palm Beach. La capătul străzii noastre, Churchill Road, un parc îngust, cu multă verdeață și cu o alee pavată se întindea pe toată lungimea cheiului. Era ideal pentru jogging și pentru ture cu bicicleta sau cu rolele. Și, mai presus de toate, era ideal pentru a plimba un câine.

Casa fusese construită în anii 1950 și avea farmecul Floridei din acele timpuri – șemineu, pereți cu tencuială groasă, ferestre mari și luminoase și uși în stil franțuzesc care duceau spre locul nostru favorit dintre toate: veranda închisă din spatele casei. Curtea era un mic rai tropical, plină de palmieri, bromelii, arbori de avocado și plante *coleus* colorate. Un arbore imens de mango domina întreaga curte. În fiecare vară, fructele lui grele și coapte cădeau cu bufnituri care răsunau grotesc, ca niște cadavre aruncate de pe acoperiș. Stăteam treji în pat și ascultam: *buf! buf! buf!*

Am cumpărat casa cu două dormitoare și o baie la câteva luni după ce ne-am întors din luna de miere și imediat am început renovările. Fostii proprietari, un poștaș pensionar și soția lui, făcuseră o obsesie pentru culoarea verde. Stucul exterior era verde. Pereții interiori erau verzi. Draperiile erau verzi. Obloanele erau verzi. Ușa de la intrare era verde. Mocheta, pe care o cumpăraseră ca să poată să vândă mai ușor casa, era verde. Nu era vorba de un verde-crud și vesel sau de un verde-smarald rece, sau măcar de un verde-*lime*, ci de o nuanță de verde-vomă-după-supă-de-mazăre accentuat pe deasupra și cu dungi kaki. Te simțeai înăuntru ca într-o cazarmă.

În prima noastră noapte în casă, am smuls fiecare centimetru de mocheta și am cărat-o afară. Sub mocheta am descoperit o podea perfectă din lemn de stejar care nu mai văzuse lumina zilei, din câte se părea, de când fusese construită casa. Ne-am chinuit s-o șlefuiam și s-o lăcuim. Apoi am mers și ne-am cheltuit aproape jumătate de salariu pe un covor persan lucrat manual, pe care l-am pus în sufragerie în fața șemineului. În lunile care au urmat, am vopsit în alte culori toate suprafețele verzi și am înlocuit fiecare accesoriu verde. Casa poștașului devenea ușor-ușor a noastră.

Odată ce a ieșit cum ne doream, bineînțeles că cel mai logic lucru pe care puteam să-l facem era să ne luăm un colac mare cu patru picioare, unghii ascuțite, dinți mari și o engleză extrem de limitată, care să distrugă toată casa.

— Mai încet, dingo ce ești, o să ratăm intrarea! m-a certat Jenny. Ar trebui să fie pe-aici.

În jurul nostru era întuneric-beznă. Treceam printr-o zonă care fusese mlăștinoasă, dar care, după cel de-al Doilea Război Mondial, a fost drenată pentru agricultură și mai târziu colonizată de oameni ce trăiau în suburbii, dorindu-și un stil de viață ca la țară.

După cum a prezis Jenny, curând farurile noastre au luminat o cutie poștală gravată cu adresa pe care o căutam. Am intrat pe o alee pavată cu pietriș care ne-a condus spre o casă mare din lemn, cu un iaz în față și un hambar mic în spate. O femeie de vârstă mijlocie pe nume Lori ne-a întâmpinat la ușă, cu un labrador retriever auriu, mare și blând lângă ea.

— Ea este Lily, mândra mămică, a spus Lori după ce ne-am prezentat.

Se vedea că, la cinci săptămâni după naștere, abdomenul lui Lily era încă lăsat și mameloanele ei erau încă iritate.

Ne-am lăsat amândoi pe vine, iar ea a acceptat bucuroasă mângâierile noastre. Era exact așa cum ne imaginam că trebuie să fie un labrador: blând, afectuos, calm, frumos de-ți tăia respirația.

— Unde e tatăl? am întrebat eu.

— Oh, a spus femeia, ezitând pentru o fracțiune de secundă. Sammy? E pe-aici pe undeva. Probabil că vreți să vedeți cățelușii, a adăugat ea repede.

Ne-a condus prin bucătărie într-o anexă transformată în crescătorie. Podeaua era acoperită de ziare, iar într-un colț se afla o cutie căptușită cu prosoape vechi de plajă. Dar abia dacă am observat ceva din toate astea. Cum am fi putut să observăm altceva în afară de cei nouă cățeluși aurii care se împiedicau de colo colo unul peste altul în

timp ce încercau să-și facă loc să cunoască străinii care veniseră în vizită?

Jenny a rămas cu gura căscată.

— O, Doamne, a spus ea. Nu cred c-am văzut vreodată ceva mai drăguț.

Ne-am așezat pe podea și am lăsat cățelușii să se cațăre pe noi în timp ce Lily sărea în jurul nostru, dând din coadă și verificându-și pe rând puii cu botul pentru a se asigura că sunt bine. Înțelegerea făcută cu Jenny când am acceptat să mergem acolo a sunat așa: vom vedea puii, vom pune întrebări și ne vom mai gândi dacă e o idee bună să luăm unul acasă. „E primul anunț la care răspundem“, spusesem eu. „Să nu luăm decizii pripite.“ Dar la nici treizeci de secunde de când intrasem acolo, deja pierdusem bătălia. Nu exista vreo îndoială că în acea seară unul dintre acei pui de cățel avea să fie al nostru.

Lori avea ceea ce s-ar putea numi o canisă de curte. Noi nu ne pricepeam să recunoaștem un câine de rasă pură, dar citisem destul ca să știm să evităm așa-zisele „fabrici de căței“, care fac o afacere din a vinde câini de rasă, așa cum compania Ford scoate mașini Taurus pe bandă rulantă. Însă, spre deosebire de mașinile produse în serie, cățeeii de rasă „produși“ în serie pot avea probleme ereditare serioase, de la displazie de șold până la orbire timpurie, din cauza consangvinizării din generație în generație.

Pe de altă parte, Lori făcea asta din plăcere, fiind motivată mai mult de dragostea față de rasă decât de cea pentru profit. Avea doar o femelă și un mascul. Proveneau din genealogii diferite și aveau documente care demonstau asta. Asta ar fi fost a doua și ultima naștere a lui Lily

înainte de a reveni la viața de simplu animal de companie. Cu ambii părinți în apropiere, cumpărătorul putea vedea direct de la sursă care este proveniența puilor – deși, în cazul nostru, tatăl era pe undeva pe-afară și nu părea să aibă chef să-și facă apariția.

Dintre pui, cinci erau femele – și toate în afară de una erau deja promise unor cumpărători –, iar patru erau masculi. Lori cerea 400 de dolari pe femela rămasă și 375 pe masculi. Unul dintre masculi părea să ne placă în mod special. Era cel mai caraghios dintre toți din grup și, chitit pe noi, se repezea în brațele noastre și se cățăra ca să ne lingă pe față. Ne rodea degetele cu dinții lui de lapte surprinzător de ascuțiți și făcea rotocoale în jurul nostru, împiedicându-se de propriile lăbuțe rozalii, prea mari în comparație cu restul corpului.

— Pe acela vi-l dau cu 350, a spus proprietara.

Jenny se dădea în vânt după chilipiruri și aducea mereu acasă tot felul de chestii pe care nici nu ni le doream, nici nu aveam nevoie de ele, pentru că pur și simplu aveau un preț mult prea atractiv pentru a nu profita de el. „Știu că nu joci golf“, îmi spusese ea într-o zi în timp ce scotea din mașină un set vechi de crose. „Dar n-o să-ți vină să crezi ce puțin au costat.“

Acum i-am văzut ochii luminându-se.

— O, scumpule, a găngurit ea, micuțul ăsta e la lichidare de stoc!

A trebuit să recunosc că era al naibii de adorabil. Și șmecher, pe deasupra. Înainte să-mi dau seama ce pune la cale, ștregarul îmi rosese deja jumătate din cureaua de la ceas.

— Trebuie să facem testul cu sperietura, am zis.